

Vožnja s Johnom

Danas je bio neki poseban dan. Brojim i vidim da je u mojoj klinici prvi put bilo više muškaraca nego žena. Perfektno! Takva su vremena, muškarci su definitivno postali metroseksualci...

piše **Nikola Milojević**

Londonska kiša vani prkosno pada cijeli dan. Slušam ju: danas čak ima i neki smirujući utjecaj na mene. No, zapravo ignoriram to naborano nebo. Hoću-neću moram - klinika mi je danas puna pravih bora koje traže moju neometanu pažnju. Bore na licima mladih žena, starijih žena, muškaraca. Prije svake aplikacije botoksa zamolim pacijente da se namršte, pa da dignu obrve i svaki puta se sjetim mog dvogodišnjeg sina Maxa koji je izmislio čudesan naziv za bore, kako to samo djeca neiskvareno znaju. Jedan je dan dignuo obrve i rekao: „Dobri tragovi“, pa bi se potom namrštio dodajući: „Ružni tragovi“.

Ali danas je bio neki poseban dan. Brojim i vidim da je prvi put bilo više muškaraca u mojoj klinici nego žena. Perfektno! Takva su vremena, muškarci su postali metroseksualci.

Kasno je, oko sedam na večer, klinika se zatvara. Umoran sam, ali jako zadovoljan. Bio je to odličan dan: dobrih botoksa, dobrih dermalnih filera, pun zanimljivih ljudi - spikera s televizije, bankara, učiteljica, stjuardesa, vozača podzemne željeznice. Odijevam sako i žurim doma mojoj maloj obitelji. Polako se spuštam u pretpotopnom dizalu koji je zaštićen i kojem je *anti-aging* zabranjen. Za neke stvari je još uvijek dobro da im se vidi patina.

Danas sam čitao da su znanstvenici u Cambridgeu napokon dokazali da je botoks jako učinkovit lijek za kliničku depresiju. Odlično! Napokon imamo prirodni lijek bez nuspojava za tu groznu bolest. *Bye, bye* Prozac!

Izlazim na Harley Street, čuvenu londonsku ulicu liječnika i tek se tada suočavam sa surovom realnošću engleske kiše u srpnju. Taj londonski *drizzle* popraćen nekim dosadnim sjevercem, iscijedi iz

mene sve tople osjećaje nedavnog sunčanog odmora u mom predivnom Rovinju i brzo me baca u depresiju. Hvala Bogu za botoks!

Nakon pola sata mahanja i fućkanja, nakon svade s nekim ruskim turistima oko toga tko je mahnuo prije, upadam u crni londonski taksi. Ne volim kišobrane, tako da sam mokar kao da sam skočio u Temzu u odijelu i kravati. Palim grijalicu. Punašni taksist me pozdravlja na prepoznatljiv način: „*All right guv, where to?*“ Naglasak mu je pravi izvorni *cockney*. Uputim ga u Hampstead, udahnem i gledam neku staru epizodu „Mučki“ koja se vrti na malom ekranu.

VANI JE VELIKA GUŽVA, malo ću se odmoriti. Ali nisam te sreće. Vozač koji se predstavio kao John, brbljavac je po profesiji. Zanima ga nogomet, počinje nova sezona, brine ga što će Arsenal prodati Fabregasa Barceloni, što ćemo bez njega! Otkrivam mu da isto volim Arsenal, ali da je moja prva ljubav Dinamo Zagreb.

- Zagreb? Croatia? Koja predivna zemlja! Stari moj, pa koje predivno more, a komadi su vam najljepši na svijetu!

Bio je na Hvaru, svidjelo mu se. A ja si ne mogu pomoći, uvijek mi neopisivo godi kada netko hvali tu našu zemlju predivnih ljudi.

Skrećemo u Regents Park, a moj iPhone, sa svojim starinskim zvonom, prekida naš razgovor. Zove pacijent po preporuci, zanima ga sve o botoksu, filerima... Taksist John vozi, zapravo stoji u *traffic jamu* u Regents Parku (trebao bi tamo večeras svirati Rod Stewart, kiša je sve jača), ali vidim da pomno sluša moj razgovor.

Nisam ni zaklopio slušalicu, a on kao neka nestrpljiva bujica nastavlja naš razgovor, ali nešto se promijenilo. Arsene Wengerova taktika je stvar prošlosti.

- Kaj ste vi estetski doktor? Buraz, ja vam ne bih nikada radio taj botoks. Nikad!

To je samo za ženske. A osim toga, pogledaj kak ona Nicole Kidman izgleda...

Pitam ga upotrebljava li kreme za lice. Kaže da, naravno! Pitam ga što bi mi rekao da sam ga prije deset godina pitao bi li upotrebljavao te kremice. Kaže da bi mi se grohotom nasmijao.

- *I rest my case* - uzviknem trijumfalno. Prozori taksija su već odavno zahukani. Izgleda kao prava londonska magla.

Ne mogu si pomoći - sad mene lovi dobro uvježbani monolog, jer sam strastven kada je riječ o mom poslu. John sluša s velikim zanimanjem o priči kako se cijela estetika drastično promijenila u posljednjih nekoliko godina. Ljudi sve više hoće raditi ove brzinske, minimalno invazivne, nekirurške zahvate s manje nuspojava. Oni hoće da sve izgleda prirodnije, da to mogu doći napraviti u *lunchtime breaku*. Objlašnjavam Johnu da se estetska medicina ne smije stavljati u isti koš sa estetskom kirurgijom:

- Ovo je nešto drugo, modernije, dostupno takoreći svima, a sada napokon i muškarcima. Za koju godinu bit će isto otići malo na osvježavanje doktoru za bore, kao što je sada otići zubaru ili frizeru. A moderni muškarci vole puno raditi, puno tulumariti, puno putovati i - ostati mladi. S manje bora, manjim podočnjacima, s manje sala. Sanjaju mlade žene, vole brže aute, a vrijeme prolazi, leti... Ali badava muškarcu mladi komad s nogama do plafona ili novi sjajni *british racing green* Porche Carrera 911, ako taj muškarac izgleda kao da ga je vrijeme malo pregazilo. A sada zna da ima jednostavno rješenje.

JOHN NAPOKON ŠUTI, zamislio se i vozi već preko Camdena, kroz Chalk Farm, te se počeo strmo penjati po Haverstock Hillu prema Hampsteadu. Očistio sam malo maglicu na prozoru i gledam svjetla ljetnog Londona koja prolaze ispod nas. Canary Wharf, Millenium Wheel, St. Paul's Cathedral, estetski lijep grad. Mislim si, sve je to super, ali presretan sam da sada opet većinom živim u svome lijepom, starom, bijelom Zagrebu.

Razmišljam o mojoj novoj kolumni u novom, friškom hrvatskom Playboju. Čujem da je bolji sad nego ikad. Što da pišem za kolovoz? Možda je baš John dobra priča za prvu temu? Možda da u sljedećem,

rujanskom broju, otkrijem kako doći do pločica na trbuhu bez teretane? Možda o tome kako se nekirurški riješiti podočnjaka? Znojnih pazuha i ruka? Uf, ima puno puno tema.

- *That will be £19 guv!*

Okrutno me taksist budi iz mog sna, stigli smo. Zaboravio sam koliko je skup taksi u Londonu, ali ova vožnja se isplatila. John me traži vizitku, namršti se i kaže:

- Došiel bum vam na botoks. A možda jednog dana i na Dinamo...

Izlazim na Park Hill Road, kiša je napokon stala, čak se vidi i malo narančaste boje

na zapadu prema Queen's Parku. Engleski pastiri kažu: „*Red sky at night, shepherds delight!*“

Uf, kakav je sada negdje zalazak sunca u Rovinju, pomislim.

Ulazim u stan, Max me čeka. Pita me gdje sam bio, jesam li zaradio novčić? Pita me kada ćemo natrag u naš dom u Zabregu, kada opet kod None u Rovinj. Ljubim ga, stavljam u krevet, razmišljam kakav će biti kad naraste? Kakav će biti svijet, što će sve donijeti globalno zatopljenje, hoće li Dinamo biti europski prvak? Ha, do tada će bore biti samo tragovi...

↑ **Nikola Milojević** doktor je estetske medicine rođen u Zagrebu na Bađnjak 1970. Preselio se 1982. s obitelji u Englesku, gdje se školovao u katoličkoj školi St George's College Weybridge. Medicinu je diplomirao 1995. na Royal Free Hospital School of Medicine te krenuo na specijalizaciju opće kirurgije na Guys and St Thomas NHS trust, prije nego što se preusmjerio i završio specijalizaciju opće prakse.

Tada se educira u novom, uzbudljivom području estetske medicine, postaje jedan od najpećih londonskih stručnjaka na tom području te otvara svoju poznatu Milo Clinic u londonskom Harley Streetu. U britanskim medijima nerijetko je proglašavan najboljim stručnjakom za minimalno invazivne estetske zahvate kao botoks i ne-kirurško otklanjanje podočnjaka, te ga prozivaju - Botoks King.

Prije dvije godine vratio se u Zagreb i otvorio najmoderniju "anti-aging" kliniku u Gundulićevoj ulici. Tako je, kaže, ostvario svoju životnu ambiciju i nastavio obiteljsku tradiciju. *miloclinic.com*